

Pleiebørnene her i den daarlige Luft, i de smudsige Gader, under høist prekære Forhold og ikke sende dem ud, hvor Forholdene kunde være helt anderledes? Skulde den ærede Minister have Ret heri? Det forekommer mig dog vilde være at sætte Kjøbenhavns Magistrat for langt ned. Jeg tror ikke dette. Jeg tror ikke, at Kjøbenhavns Magistrat eller rettere Kjøbenhavns Fattigvæsen vil hæbne sin Brede over og Misgernelse med Folkethingets Botum paa de Ulykkelige i denne Sag, paa de Ulykkelige, der ere betroede til dets Varetægt. Jeg tror ikke et Ord deraf. Men skulde det være sandt, skulde det være saa, at vi ere komne saa vidt her i Landet, at Lovgivningsmagten og særlig den Del deraf, der repræsenterer den store almindelige Befolkning, ikke turde af Frygt for Kjøbenhavns Magistrat vedtage og stemme over en Bestemmelse, som den anser for at være absolut onskelig, saa, siger jeg, vilde det være paa høie Tid, at vi tog os sammen, og at vi begyndte at vise, at i Statslivet, i alt Fald med Hensyn til Formen og Lovens Tilblivelse, er Folkethingets Beslutning dog endnu mere omfattende og stærkere end den enkelte Kommunalbestyrelses. Det vilde dog være det mest farlige af Alt, hvis vi lode os trykke af Hensyn til, at denne eller hin — det være en nok saa stor Stormagt i det kommunale og det sociale Liv — vilde slaa det og det i Stykker, til ikke at følge den Betragtning og den Afstemning, som vi tro er absolut nødvendig og nyttig, hvis vore Love skal faae almindelig Betydning. Naar det siges, at vi nok kunne gjøre en Undtagelse i 6 Aar, siger jeg, at efterat det er stillet saaledes frem, er det et Arv fra Noget udenfor os, noget Uberettiget og Sagen Skadeligt, som vi ikke skulle vige for, og jeg vil ti Gange mere fraraade ærede Medlemmer at fravige, hvad de anse for rigtigt her. Lad saa, som den ærede sidste Taler sagde, dem have Ansvar, som have det. Det glædede mig, at den ærede Minister ikke har gjort denne Paragrafs Vedtagelse til Betingelse for Lovens Gjennemførelse, og det glædede mig, at den ærede Minister sagde, at han ikke forlangte for nogen Landkommune Indskrænkninger i den Retning, hvori § 1 gaar. § 8 er jeg nu færdig med, den kan ikke staa for nogen som helst Dom, heller ikke for en Dom af det ærede Medlem fra Midelfart. Han kan ikke forsvare den, selv om han kjører op med alle Præster og Biskopper og Provster i Landet. Den forlader jeg altsaa og vender tilbage til § 1, og der vil jeg inderlig bede det ærede Udvalg om at vige bort fra Bestemmelsen. Vi følg dem

i Dag, men jeg beder dem om at vende tilbage dertil. Det er indrømmet, at det er en Forbedring, naar vi redigere den Tante, som den ærede Minister udtalte, at i alle Landdistrikter er Loven absolut anvendelig uden at være forbunden med Sundhedsvedtægternes Instrux. Lad os ikke blande Sundhedsvoesenet sammen med Pleiebørnene, det er at forplumre Ideen, at ødelægge Livsnerven i Loven. At føre Pleiebørnernes Sjæle og Kæmpestenene sammen i een Paragraf er ikke rigtigt. Gjør altsaa ikke det. For saa vidt siger jeg, at det er godt. Nu har man sagt, at det gaar ikke an at bruge Lovens Bestemmelser f. Ex. her i Kjøbenhavn; her føres Tilsynet af Politiet, Politibetjentene gaa op og se efter, de kjende jo Folk o. s. v. Jeg negter ikke Betydningen heraf, jeg siger ikke et Ord mod disse Menneskers gode Villie til ogsaa paa dette Punkt at udføre deres Instruxer efter de Ordre, de faae, og jeg skal ikke sige et Ord om deres Talindberetninger med Anmærkninger til vedkommende høiere Politimyndigheder, de kunne ogsaa i mange Tilfælde utvivlsomt træffe det ligesaa godt, som Andre med en anden Uddannelse kunne det, men jeg benægter, at dette Tilsyn med Hensyn til sin Kvalitet og iøvrigt med Hensyn til sin Omfang kan erstatte det Tilsyn, som det er Lovens Niemed at etablere. Politiet maa paa Grund af Lønningsforholdene ved Politivæsenet i Kjøbenhavn rekruttere sig med almindelige brave Folk med gode Vidnesbyrd for Opførelse, men uden særlig Uddannelse og navnlig uden en Uddannelse, der kan ventes at have Tid for mere end de udbortes Forhold vedkommende de Vilkaar, et Barn lever under. Hvis nu denne Lov kommer til at gjælde for Kjøbenhavn, maa den høitærede Kommunalbestyrelse naturligtvis paa Grund af Kommunens Størrelse inndeles Byen i Distrikter, og saa udnævner den naturligtvis de Mænd og Kvinder, som den kan formaa dertil, til at paatage sig dette Tilsyn. Jeg lægger et særlig Eftertryk paa Kvinderne. Her er mange, overmaade mange humane Kvinder her i Kjøbenhavn, der offre megen Tid baade paa Undervisnings- og paa Velgjørenhedsværket i mange forskjellige Retninger. Jeg er overbevist om, at vi have fortrinlige Kræfter, der med opoffrende Sind og Dygtighed vilde paatage sig denne Opgave. Men forsøg nu blot paa at dele Kjøbenhavn i to Halvdele, gjør det som en Prøve paa 10 Aar, og sig: I den ene Halvdel betro vi Tilsynet til Politibetjentene, og i den anden til dertil stiftede Kvinder og Mænd. Værer forvissede om, at i den sidste Halvdel ville Pleie-